

PERSBERICHT: YURI KLAVER TERUG VAN BARRE POOLEXPEDITIE

Amsterdam, 25 augustus 2015. Avonturier Yuri Klaver is weer terug in Nederland, na een succesvolle derde etappe van de Arctic Venture expeditie. In vijf maanden heeft hij tweeduizend kilometer afgelegd langs de Arctische kust van Alaska en Canada, van Prudhoe Bay naar Paulatuk. Kruiend ijs, voortdurende oostenwind en bevroren tenen waren dit jaar zijn grootste obstakels.

Arctic Venture is een recordexpeditie om als eerste mens ooit, op eigen kracht het hele poolgebied van Noord - Amerika over te steken. Met een kajak, ski's, warme kleding en kampeerspullen reist hij van Nome, Alaska, naar Groenland, helemaal alleen. Een barre tocht van 7.000 kilometer door een van de grootste wildernissen op aarde, maar ook een reis door de menselijke en geestelijke natuur.

De genadeloosheid van het poolgebied werd al vanaf de eerste dag duidelijk, bij zijn vertrek uit Prudhoe Bay. De eerste twee weken joegen zes stormen over zijn tent. Yuri: 'Ik moest elke dag sneeuwscheppen. Ik denk dat ik de inhoud van een hele garage heb weggescheept, om te voorkomen dat mijn kajak en tent volledig onder meters sneeuw werden bedolven. Tijdens een van die stormen waaide het 130 kilometer per uur, bij een temperatuur van – 25 Celcius, oftewel een windchill van tegen de - 70. Na afloop van die storm kwam ik aan bij een olieboorstation voor wat technische hulp. Daar bleek dat ik bevroeringsverschijnselen had opgelopen aan mijn tenen, de arts stuurde me de volgende dag meteen naar Anchorage. Daar heb ik drie dagen in het ziekenhuis gelegen, waarna ik drie weken moest herstellen.'

Begin april kon Yuri zijn reis hervatten. Zijn plan was om over het zeeijs te gaan, de kortste weg langs alle baaien, maar dat bleek onmogelijk door het kruiende ijs, dat door de wind tien meter hoog was opgestapeld. Yuri: 'ik had geen andere keus dan de omweg langs de kust te volgen. Bovendien kwam de wind voortdurend uit het oosten. In twee maanden waren er maar drie dagen waarop ik de vlieger kon gebruiken. Op een van die dagen legde ik bijna honderd kilometer af over de lagunes langs de kust. Maar een paar dagen later brak de dooi aan, langs de riviermondingen moest ik vaak peddelen, en op het zeeijs begonnen diepe plassen te staan. Drie weken lang wachtte op het vetdwijnen van het zeeijs. Op een nacht, nou ja nacht, het was allang niet donker meer, begon het hard te waaien uit het westen. Even later hoorde ik het sissende geluid van open water. Toen ik buiten keek was er een strook van honderd meter water ontstaan. Een plaat ijs van kilometers groot begon richting de zee te drijven. Gelukkig bevond ik me toen veilig aan land. Maar het duurde nog een week voor ik ononderbroken kon peddelen, naar de MacKenzie delta en Tuktoyaktuk.'

Je bent zo lang onderweg geweest, je bent vast in gevaarlijke situaties verzeild geraakt. Kun je me daar iets over vertellen? Yuri: 'voorbij Tuktoyaktuk, ik was op weg naar Paulatuk, meerde ik na 80 kilometer peddelen aan bij een strandje van een binnenzee. Het water was zo glad als een spiegel, er was geen zuchtje wind. Ik was vreselijk moe en wilde alleen maar eten en slapen. Maar het stand bestond uit vlijmscherpe stenen zodat ik honderden meters moest lopen op zoek naar een plek voor de tent. Toen ik omkeek zag ik dat de kajak was losgeraakt van de kant. Ik trok een sprint van driehonderd meter, deed mijn laarzen en broek uit, en stapte in het water. Dat was glashelder en ijskoud. De kiezelstenen verdwenen al gauw de diepte in, ik moest zwemmen. De afstand tot de kajak was nog een metef of acht maar de koude begon diep in mijn lijf door te dringen. Ik dacht: straks verzuip ik hier nog! Ik had er geen vertrouwen in en keerde om. Aan de kant deed ik een knoop in beide broekspijpen. Ik vulde de broek met lucht en probeerde het nog een keer, maar mijn improvisatie verloor al snel aan drijfvermogen zodat ik ook mijn tweede poging moest opgeven. Nee! Riep ik aan de kant. Nee!! Ik bevond me tweehonderd kilometer van Tuktoyak. Mijn bezittingen waren teruggebracht tot een regenbroek, een dunne trui, muskietennet en een apparaat om een

noodsignaal te verzenden.' En toen? Yuri: 'ik wil niet alles verklappen. Het hele verhaal staat beschreven in het boek dat ik aan het schrijven ben. Het eerste deel is volgend jaar beschikbaar.'

Deze vraag zal je vast vaker gesteld worden, maar ik denk dat we er niet onderuit komen: waarom doe je dit? Yuri: 'deze vraag bestaat eigenlijk uit verschillende vragen. Wat is de aantrekkingskracht van de wildernis? Waarom doe ik dit alleen? Zijn er dingen die me wegdrijven van de mensen? Het antwoord op de eerste vraag, is dat we gemaakt zijn om door de wildernis te struinen. Je kan de vraag dus beter omdraaien, wat is er gebeurd waardoor we dat niet meer doen? Het heeft voor een deel met angst te maken. Er is een Nederlands gezegde dat luidt: de mens lijdt nog het meest aan het lijden dat hij vreest. We zijn dus bang voor de angst, dan voor de echte gevaren. Dat is in ieder geval een stukje van het antwoord. Voor het hele antwoord moet ik je helaas naar mijn boek verwijzen.'

Wat zijn de plannen voor volgend jaar? Yuri: 'volgend jaar wil ik eind maart beginnen in Paulatuk, waar ik dit jaar ben gestopt. Vandaar wil ik zo ver mogelijk naar het oosten van Canada gaan, maar Cambridge Bay en verder. Uit de statistieken blijkt dat ik een goede kans maak op westenwind, zodat ik een heel eind moet kunnen komen. Maar het belangrijkste is de financiën, de komende maanden moet ik 10.000 euro bij elkaar zien te krijgen om volgend jaar van start te kunnen gaan.'

Noot voor de redactie: voor meer informatie kunt u contact opnemen met Yuri Klaver, via yuriklaver@gmail.com of telefonisch: 06-29057879.